

бѣгва въ Ромъния, отдѣто се върна съ побѣдителнитѣ руски войски . . .

Грознитѣ картини на възстанието и войната; великитѣ подвизи на нашитѣ възстаници, опълченци и руски войници; бойоветѣ при Ст.-Загора, Шипка, Плѣвенъ и др. — всички тѣзи славни дѣла, както и още по-славнитѣ генерали и пълководци — всичко това мина подѣ безцѣнното перо на нашия народенъ поетъ и писателъ.

Възродената отъ нашитѣ освободители България, повика всички синове на работа. Вазовъ единъ отъ първитѣ работници, не прѣстана да бжде и жрецъ на Българската муза. Той обезсмърти послѣднитѣ години отъ политическия животъ на народа ни съ стотини литературни съчинения, едно отъ друго по-хубави, като стана учителъ на всички по-млади писатели и поети.

И днесъ, слѣдъ като достигна до щастието да бжде увѣнчанъ прѣзъ 1895 год. като български поетъ, той измжченъ отъ многото безсънни ноци, прѣкарани надъ масата съ перо въ ржка, ако и значително заболѣлъ, пакъ не прѣстава да хвърля отъ врѣме на врѣме по нѣкое и друго скжпоцѣнно зрънце въ възраждащата се наша литература.

